Χριστούγεννα († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 24 Δεκεμβρίου, 2020

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρός, τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ κείμενα τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἀναφέρεται ὅτι μέχρι πρὶν ἀπὸ τὴν ἔλευση τοῦ Κυρίου ἡ ἀνθρωπότητα εἶχε παρακμάσει στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων, δεδομένου ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶχε χάσει τὴν ἐπαφή του μὲ τὸ Θεὸ καὶ ἡ κοινωνία μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων εἶχε καταστεῖ ἀμυδρή. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρει ὅτι στὸ ἑξῆς (μετὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου), ὁλόκληρη ἡ δημιουργία προσμένει μὲ λαχτάρα τὴν τελικὴ ἔλευση καὶ ἀποκάλυψη τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμο κατὰ τὴ Δευτέρα Παρουσία, προσμένει δηλαδὴ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἄνθρωπος θὰ ἔχει γίνει πραγματικὰ ἄνθρωπος μὲ πληρότητα, μὲ ὅλη τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴ δόξα ποὺ περικλείει αὐτὴ ἡ ἀποστολή του.

Καὶ τὴν ἡμέρα ποὺ ἑορτάζουμε τὴν γέννηση τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἐνσάρκωση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, μποροῦμε νὰ δοῦμε ὅτι **ἡ ἀρχὴ μιᾶς νέας ἐποχῆς ἦρθε**. Ἡ ἐποχὴ ποὺ ἡ ἀνθρωπότητα εἶχε παρακμάσει καὶ γεράσει (ἐξαιτίας τῆς πορείας της στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων), ἡ ἐποχὴ ποὺ ὁ Θεὸς ὡς παντοδύναμος προξενοῦσε μὲν τὸ δέος ἀλλὰ φαινόταν ἀπόμακρος γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἔφτασε στὸ τέλος της. «Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝ ΜΕΣΩ ΗΜΩΝ», αὐτὴ εἶναι ἡ ἔννοια τῆς λέξης «ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ», ὁ Θεὸς δηλαδὴ βρίσκεται ἀνάμεσά μας. Ἔκτοτε ὁ κόσμος δὲν εἶναι ὁ ἴδιος. Μένουμε σὲ ἕνα κόσμο ὅπου ὁ Θεὸς εἶναι ἀνάμεσά μας, εἶναι ἡ ζῶσα ἰσχύς, ἡ ἔμπνευση, ἡ ἴδια ἡ ζωή. Ἡ αἰωνιότητα ἔχει ἤδη ἔρθει. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος στὸ Ἱερὸ Βιβλίο τῆς Ἀποκάλυψης ἀναφέρει ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ «τέλος», χρησιμοποιώντας στὴν Ἑλληνικὴ γλώσσα ὄχι τὸ οὐδέτερο γένος ποὺ θὰ ἦταν σωστὸ Γραμματικὰ ἀλλὰ τὸ ἀρσενικὸ γένος, ἐπειδὴ στὴ λέξη τέλος δὲν ἀποδίδει τὴν ἔννοια τῆς μιᾶς δεδομένης στιγμῆς μέσα στὸ χρόνο, οὔτε τὴν ἔννοια ἑνὸς συμβάντος, ἀλλὰ «Τέλος» εἶναι ὁ ἐρχόμενος Κύριος.

Ναὶ ὅλοι περιμένουμε τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Κύριος θὰ ἐπιστρέψει μὲ δόξα, τὸ τέλος τῆς Ἱστορίας ὅπου θὰ γίνει ἡ κρίση τῆς ἀνθρωπότητας ἀπ’ ἀρχῆς, ὅταν ὁ Θεὸς θὰ εἶναι τὰ πάντα (ἡ μοναδικὴ πραγματικότητα καὶ ἡ μοναδικὴ ἀναφορὰ γιὰ τὰ πάντα δηλαδή). Ἤδη ὅμως ὁ Θεὸς βρίσκεται ἀνάμεσά μας καὶ ἔχουμε ὀπτική τοῦ προορισμοῦ ποὺ ἔχει ὁ ἄνθρωπος καὶ τί μπορεῖ νὰ γίνει ἐφόσον ἔχει κοινωνία μὲ τὸ Θεό. Πρόκειται γιὰ τὴν προσφορά του πρὸς ἐμᾶς. Ὁ Θεὸς προσφέρει τὴν ἀγάπη του, ὁ Θεὸς προσφέρει τὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτὸ – ὄχι μόνο μέσω τῶν Τιμίων Δώρων στὸ Μυστήριο τῆς Θείας

Εὐχαριστίας -, ἀλλὰ μὲ ὅλους τοὺς δυνατοὺς τρόπους. Εἶναι ἕτοιμος νὰ εἰσέλθει στὴ ζωή μας, νὰ γεμίσει τὶς καρδιές μας, νὰ «ἐνθρονισθεῖ» στὸ νοῦ μας, νὰ ὁδηγήσει τὴ θέλησή μας ὥστε νὰ ταυτίζεται μὲ τὴ δική του θέληση, ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνει αὐτό,**γιὰ νὰ τοῦ ἐπιτρέψουμε ἐμεῖς νὰ τὸ πράξει, πρέπει νὰ τοῦ παραδώσουμε τοὺς ἑαυτούς μας, πρέπει νὰ ἀνταποκριθοῦμε στὴν ἀγάπη μὲ ἀγάπη, στὴν πίστη ποὺ ἔχει αὐτὸς σὲ ἐμᾶς μὲ πίστη, δηλαδὴ πρέπει νὰ ἔχουμε ἐμπιστοσύνη σὲ Αὐτὸν καὶ ἐντιμότητα ἀπέναντί Του**. Καὶ σιγὰ-σιγά, κάθε ἕνας ἀπὸ ἐμᾶς καὶ ὅλοι μαζὶ μὲ σύμπνοια θὰ γίνουμε τὸ πανίσχυρο Βασίλειο τοῦ Θεοῦ ποὺ ἔρχεται, ἡ ἀρχὴ τοῦ πληρώματος τοῦ χρόνου καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ἔνδοξης καὶ τελικῆς νίκης.

Δὲν ἀξίζει γιὰ αὐτὸ τὸ σκοπὸ νὰ ἀγωνιζόμαστε; Δὲν ἀξίζει νὰ ἀποστραφοῦμε κάθε τι ποὺ μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν πληρότητα ποὺ μπορεῖ νὰ φτάσει τὸ εἶναι μας, κάθε τι ποὺ μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸν πλησίον μας, κάθε τι ποὺ μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ νὰ ἐπιτρέψουμε στοὺς ἑαυτούς μας νὰ γίνουμε στὸ ἑξῆς καινούργιοι ἄνθρωποι;

Τώρα λοιπὸν ποὺ ἤδη ἡ ἀρχὴ ἔχει γίνει καὶ κατὰ κάποιο τρόπο τὸ τέλος τῆς παρούσης μορφῆς τοῦ κόσμου, ὁ Χριστὸς δηλαδή, εἶναι ἤδη ἀνάμεσά μας, ἂς κάνουμε τὰ ἑξῆς: **Ἂς ὑπερνικήσουμε ὅλα τὰ δεδομένα αὐτῆς τῆς ζωῆς ποὺ εἶναι ἀνώφελα καὶ δὲν ἔχουν πραγματικὴ ἀξία γιά μᾶς καὶ τὸν προορισμό μας καὶ ἂς ἐπιτρέψουμε στὸ Θεὸ θριαμβευτικὰ νὰ μεταμορφώσει τὴ ζωή μας**.

Ἂς εἶναι δοξασμένος ὁ Θεὸς γιὰ τὴν ἀγάπη Του σὲ ἐμᾶς! Ἂς εἶναι δοξασμένος ὁ Θεὸς γιὰ τὴν πίστη ποὺ ἔχει πρὸς ἐμᾶς, γιὰ τὴ σωτηρία μας καὶ γιὰ τὴν ἐλπίδα ποὺ ἔχει ἐναποθέσει σὲ μᾶς! Ἀμήν!

(Πηγή και μετάφραση: agiazoni.gr*)*